

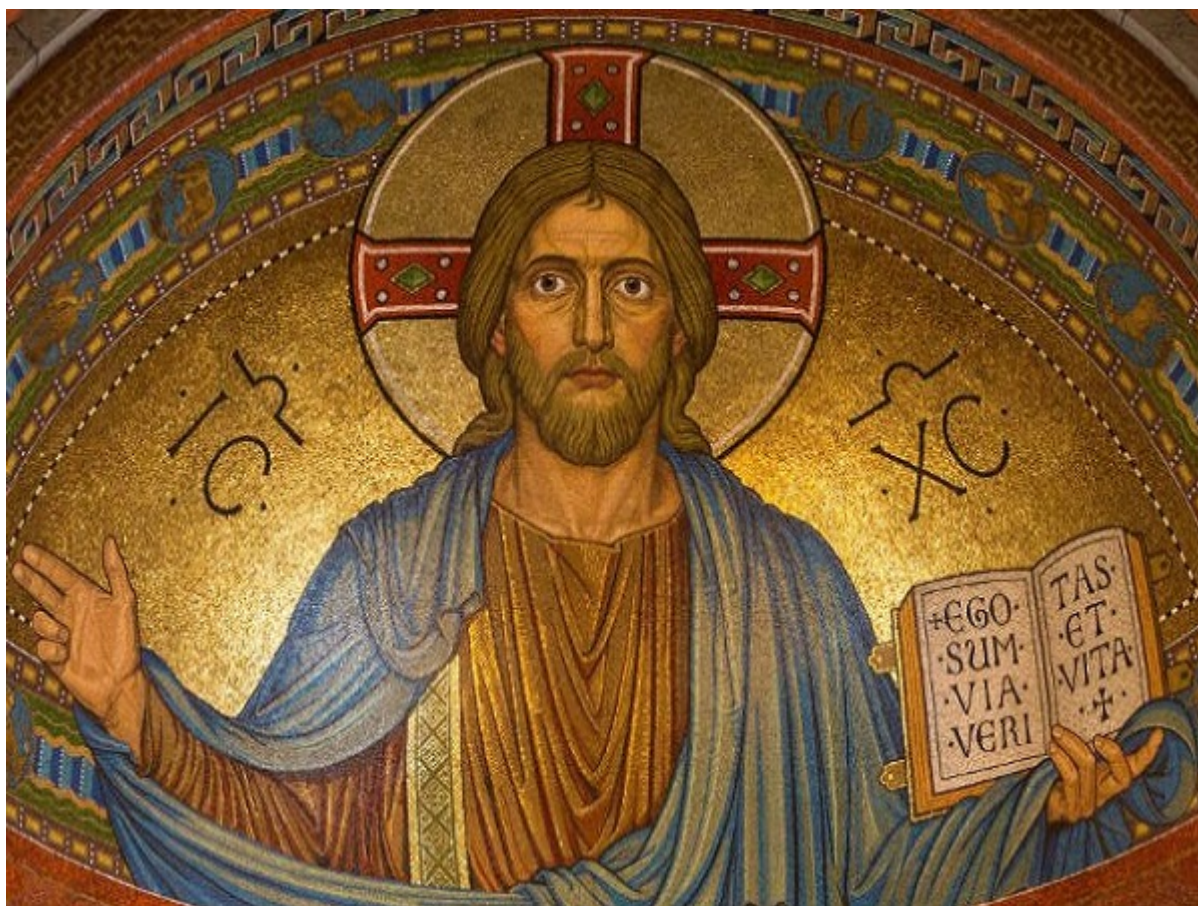
Κυριακή της Τελικής Κρίσεως (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom †)

/ [Πεμπτουσία](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Η σημερινή παραβολή είναι ιδιαίτερα σημαντική στις μέρες μας, όπου ο πόνος, η εξαθλίωση, η πείνα, το πρόβλημα στέγης, η αρρώστεια, ο θάνατος αυξάνονται ώρα την ώρα. Λέγεται, ότι όταν έρθει η Μέρα της Κρίσεως, εκείνοι που θα σταθούν ενώπιον του Θεού – και είμαστε όλοι εμείς- δεν θα ερωτηθούν για την πίστη, για την θεολογική τους γνώση, για τις πεποιθήσεις τους. Θα τους τεθούν συγκεκριμένες και άμεσες ερωτήσεις, που μπορούμε να τις συνοψίσουμε σε μία: υπήρξες άνθρωπος στη ζωή σου, ή όχι; Είχες συμπόνοια γι' αυτούς που την χρειάστηκαν; Συγχώρεσες εκείνους που είχαν ανάγκη την συγχώρεση σου;

Υπάρχει ένα άλλο ανάγνωσμα του Ευαγγελίου που μας λέει ότι δεν πρόκειται για εκείνους που ξόδεψαν το χρόνο τους στις εκκλησίες λατρεύοντας και προσευχόμενοι στον Θεό, αλλά για εκείνους που τήρησαν τις εντολές Του. Και όλες οι εντολές συνοψίζονται σε μία, την αγάπη. «Αγαπήστε ο ένας τον άλλον, καθώς εγώ σας αγάπησα», με μια αγάπη που είναι ολοκληρωτική, μια αγάπη όχι συναισθηματική, αλλά που είναι δώρο, προσφορά του εαυτού σας, μια αγάπη θυσιαστική, όπου προσφέρουμε τον εαυτό μας στον πλησίον, ακόμα και με τίμημα την ίδια μας τη ζωή, για να μην αναφέρουμε την προσφορά αγαθών. Και αυτό είναι κάτι τόσο σημαντικό.

Αλλά η Κρίση είναι από τώρα παρούσα στη ζωή μας, καθώς οι μέρες περνούν και ετοιμάζεται να λάμψει με μια καθαρότητα τρομακτική, επειδή κάθε μέρα που περνά, μας πληροφορεί αν είμασταν εντάξει ή όχι· αν φερθήκαμε κατά τρόπο αντάξιο του ονόματός μας ως Χριστιανοί, άξιοι μαθητές του Χριστού, του ίδιου μας του εαυτού.

Μέρα με τη μέρα, ο,τι και να λέμε μεταξύ μας, ο,τι κι αν κάνουμε, τούτο το ερώτημα στέκει ενώπιον μας: «Ο,τι είπα, ο,τι έκανα άξιζε στον Θεό, άξιζε σε μένα;

Και θα έλθει η μέρα που θα σταθούμε ενώπιον του Θεού, και δεν θα μας ρωτήσει τίποτα. Θα μας κοιτάξει με απέραντη συμπόνια και πόνο, και τότε θα

συνειδητοποιήσουμε ότι βρισκόμαστε μέσα στην παρουσία Αυτού που ήταν για μας η Οδός, η Αλήθεια, που μπορούσε να είναι Ζωή· και Τον απορρίψαμε ως αλήθεια και τρόπο ζωής· και μπορούμε να υπολογίζουμε στην ζωή; Είναι τρομερή η στιγμή όταν θα βρισκόμαστε ενώπιον Εκείνου που πληγώσαμε βαθιά και ξαφνικά θα δούμε πόσο βαθιά ήταν αυτή η πληγή. Και όταν θα σταθούμε ενώπιον του Χριστού θα δούμε Εκείνον για τον οποίο κάθε μας πράξη δεν ήταν αντάξια της ζωής μας, της πίστης μας, του Χριστού, που καλούμε Κύριο και Θεό μας- κάθε πράξη και λόγος μας είναι καρφί που μπήξαμε στον σταυρωμένο Χριστό.

Ας το σκεφτούμε. Μια μέρα θα σταθούμε ενώπιόν Του, θα μας συναντήσει με απέραντη αγάπη, αλλά τότε θα δούμε ότι ήταν για εμάς θύμα, επειδή το κάθε πρόσωπο που Εκείνος αγάπησε, εμείς το ταπεινώσαμε, το απορρίψαμε, το αμελήσαμε, του προκαλέσαμε πόνο. Και πόσο τρομερό θα είναι τότε να Τον κοιτάξουμε και να ξέρουμε ότι δεν υπάρχει θυμός, μίσος σ' Εκείνον, παρά ένας βαθύς πόνος. Ας το σκεφτούμε και ας θυμηθούμε την σημερινή εντολή: αν θέλεις να μοιάσεις στον Θεό, γίνε πρώτα αληθινός άνθρωπος. Αμήν.